Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 751 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Haar eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond omdat zij niet aannemelijk gemaakt had dat de familie L. haar zou viseren en zij hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat er voor haar bij eventuele problemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Kosovo ter beschikking zouden staan. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 318 223 van 10 december 2024.

In het kader van haar tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Zij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig verzoek verklaarde verzoekster niet te weten of er sinds haar aankomst in België nieuwe zaken inzake de vete met de L.'s gebeurden. Zij herhaalde bij terugkeer naar Kosovo te vrezen door de familie L. vermoord te zullen worden. Ter staving van haar huidig verzoek legde zij (opnieuw) haar originele paspoort geldig van 19 april 2019 tot 18 april 2024 neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) zij naar aanleiding van haar huidig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op haar verzoek. Zij verklaart immers dat wat haar problemen betreft, zij niets toe te voegen of aan te passen heeft en geen idee heeft of er sinds haar aankomst in België nieuwe gebeurtenissen te melden zijn. Zij legt ook geen nieuwe bewijsstukken neer. Zij verklaart hoogstens dat haar ouders erg ziek zijn door de situatie, niets meer. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek geen nieuwe verklaringen aflegt, kan dus niets aan de eerder genomen beslissingen van het CGVS wijzigen.
(ii) haar paspoort het voorgaande niet kan wijzigen. Haar identiteit en nationaliteit staan nog steeds niet ter discussie.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen en haar vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (…) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een

eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van haar huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal haar verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

10. Verzoekster houdt een betoog omtrent de bijzondere procedurele noden in haar verzoekschrift.

De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U spreekt wel over een zekere mate van stress (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" ingevuld op de DVZ; Verklaring DVZ volgend verzoek, vraag 13), maar legt geen enkel medisch attest neer om deze beweerde problematiek of de eventuele impact ervan op uw deelname aan de asielprocedure aan te tonen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.".

De Raad merkt op dat verzoekster geen attest(en) heeft voorgelegd omtrent het bestaan van stress en/of een psychische belasting.

Bovendien blijkt niet dat voorgaande elementen van die aard zijn dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de DVZ volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit haar verklaringen bij de DVZ dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van haar verklaringen afgelegd tijdens haar derde verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat was om verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoekster toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verzoekster formuleerde verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het interview bij de DVZ nu zij niet aanhaalde dat van haar, al dan niet omwille van voorgaande elementen geen verklaringen mochten worden verwacht.

11. Omtrent de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst en haar Roma-etniciteit, wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 318 223 van 10 december 2024, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens haar eerste verzoek:
"Voorts stellen de adjunct-commissaris en de commissaris-generaal terecht vast dat, hoe het ook zij, de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen op hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht in hoofde van tweede verzoeker: (…)
De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat de politie niet veel meer kon doen dan hen onder politiebegeleiding naar Plementin brengen en hekelen dat, wanneer ze vroegen terug te kunnen keren naar hun huis, de politie hen vertelde dat ze beroep moesten doen op bemiddelaars. Met dit betoog doen de verzoekende partijen geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat de politie

er voor hen was en ook optrad wanneer zij werden geconfronteerd met de door hen beweerde problemen. Bovendien merkt de Raad op dat uit hun verklaringen blijkt dat zij de politie van verschillende elementen niet op de hoogte brachten, bijvoorbeeld van de aanwezigheid van D. in Plementin (AD tweede verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4+B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker, p. 16) en van de bedreigingen via sociale media aan het adres van eerste verzoeker (AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4+B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 12-13). In navolging van de adjunct-commissaris benadrukt de Raad dan ook dat als de politie niet op de hoogte wordt gebracht, zij vanzelfsprekend niet kan optreden. De verzoekende partijen herhalen verder louter dat er niet wordt aangetoond dat de autoriteiten preventieve maatregelen kunnen en willen nemen bij bloedwraak en de bescherming in die zin dus eventueel te laat kan komen. De Raad wijst erop dat politiebescherming geen persoonlijke en individuele bescherming inhoudt en stipt in navolging van de adjunct-commissaris aan dat de bescherming van de nationale overheid niet absoluut moet zijn en geen resultaatsverbintenis inhoudt, doch daadwerkelijk dient te zijn en dient in te houden dat de personen die hen belagen eventueel worden gearresteerd of vervolgd. De verzoekende partijen tonen in hun verzoekschriften niet aan dat de door de Kosovaarse autoriteiten gegeven bescherming hier niet aan zou voldoen. Waar zij verder nog verwijzen naar hun Roma-etniciteit, dient de Raad vast te stellen dat zij niet concretiseren, noch toelichten in welke mate of op welke wijze dit een invloed zou hebben op de bescherming die zij al dan niet zouden kunnen verkrijgen in Kosovo. In dit kader wijst de Raad erop dat uit de beschikbare algemene informatie blijkt dat, hoewel heel wat Roma op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad benadrukt hierbij dat het ontzeggen van bepaalde rechten of een discriminerende bejegening op zich niet voldoende is, maar de gevreesde problemen dermate systematische en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt om een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uit te kunnen maken. Uit de "COI Focus: Kosovo Algemene Situatie" van 5 december 2023 blijkt echter niet dat de eventuele problemen van discriminatie in Kosovo van die aard zijn en de intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te kunnen worden beschouwd.
Het betoog van de verzoekende partijen is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande analyse, waarin terecht wordt vastgesteld dat er kan aangenomen worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in een ander daglicht te plaatsen.".

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

12. De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent haar paspoort in de bestreden beslissing: "De door u in het kader van uw verzoek neergelegde paspoort kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan nog steeds niet ter discussie.". Uit haar paspoort blijkt haar identiteit en haar nationaliteit, maar toont haar nood aan internationale bescherming niet aan.

13. Verzoekster stelt dat het slotoordeel over non-refoulement onhoudbaar is.

De Raad merkt op dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming heeft aangetoond. Verder wijst de Raad er op dat in het kader van huidig beroep geen uitspraak wordt gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

14 . Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Kosovo actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van haar geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

15. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

12. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"*De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster benadrukt dat zij "een concrete levensvrees" heeft omwille van de problemen van haar familie met de familie [L.]; zij vreest te zullen worden vermoord in geval van terugkeer. Volgens verzoekster herleidt de Raad de redenen voor het indienen van haar huidig beschermingsverzoek ten onrechte tot een loutere herhaling van de motieven die aan haar eerdere verzoeken ten grondslag liggen. Voor het verkrijgen van informatie betreffende het conflict tussen haar familie en de familie [L.] is verzoekster grotendeels afhankelijk van wat haar wordt meegedeeld door haar eigen familieleden, maar de meesten van hen verblijven inmiddels ook in België. Dit vormt echter geen reden om te veronderstellen dat de familievete inmiddels is beëindigd. Bijkomend stelt verzoekster dat het gegeven dat zij een jonge vrouw van Roma-origine is een bijkomende moeilijkheid uitmaakt indien zij in haar land van herkomst een beroep zou moeten doen op overheidsbescherming, of het nu door het politioneel dan wel het gerechtelijk apparaat is. Verweerder had zijn onderzoek moeten actualiseren, wat hij heeft nagelaten te doen. Tot slot meent verzoekster dat haar ten onrechte wordt tegengeworpen dat zij geen medische attesten bijbrengt inzake de stress waaronder zij gebukt gaat. Hiermee wordt een te hoge drempel gehanteerd. Verweerder had haar hierover minstens verder moeten bevragen. Aangezien verzoekster thans in de procedure ter behandeling van haar derde beschermingsverzoek zit, zijn de mogelijkheden tot opvang en ondersteuning door een sociaal assistent uiterst beperkt, maar verweerder heeft zelf ook de mogelijkheid om een psycholoog aan te stellen, wat hij evenmin heeft gedaan. Aldus besluit verzoekster dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek*."

6. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 10 maart 2026.

7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.
De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit

dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgend beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

7.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoeksters nieuwe verklaringen, met name dat zij een zekere mate van stress zou hebben en dat zij nog steeds de familie L. vreest, alsook met haar origineel paspoort dat zij opnieuw neerlegt. Zoals geduid in de punten 10 tot 13 van voormelde beschikking, heeft de commissaris-generaal deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

7.3. Vooreerst werd ingegaan op het ontbreken van bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster waarbij erop wordt gewezen dat zij geen enkel medisch attest heeft voorgelegd omtrent het bestaan van stress en/of psychische belasting en dat verder niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volwaardige verklaringen af te leggen. Door er ter zitting louter in te volharden dat zij gebukt gaat onder stress, gaat verzoekster geenszins concreet en inhoudelijk in op de bevindingen die in punt 10 van de beschikking worden uiteengezet en laat zij geheel na hierop een ander licht te werpen. Zij legt overigens nog steeds geen medische attesten neer ter staving hiervan.

Het argument van verzoekster dat een te hoge drempel wordt gehanteerd waar van haar wordt verlangd dat zij hiertoe medische attesten bijbrengt gezien de mogelijkheden tot opvang en ondersteuning door een sociaal assistent uiterst beperkt zijn en het CGVS zelf de mogelijkheid heeft om een psycholoog aan te stellen, kan niet worden gevolgd. Op het CGVS rust geen algemene verplichting om een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar aan te stellen telkens wanneer een verzoeker zich beroept op een psychische kwetsbaarheid. Het komt in de eerste plaats aan de verzoeker toe om de elementen aan te brengen die zijn verzoek om internationale bescherming ondersteunen, met inbegrip van eventuele medische of psychologische stukken die hij relevant acht voor de beoordeling van zijn dossier. Indien de verzoeker meent dat zijn psychische toestand een invloed heeft op zijn vermogen om coherente verklaringen af te leggen of een relevant element vormt voor de beoordeling van zijn verzoek, staat het hem vrij dit te staven aan de hand van medische of psychologische attesten. Het enkele feit dat het CGVS in bepaalde omstandigheden een deskundigenonderzoek kan laten uitvoeren in toepassing van artikel 48/9, § 2, lid 1 van de Vreemdelingenwet, betekent niet dat het daartoe in elk individueel dossier gehouden is. Bij gebrek aan objectieve elementen die een dergelijk onderzoek noodzakelijk maken, kan verzoekster de commissaris-generaal niet verwijten dat hij geen psycholoog heeft aangesteld.
De Raad benadrukt dat het medisch onderzoek overeenkomstig artikel 48/9, § 2, van de Vreemdelingenwet een loutere mogelijkheid betreft en geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk (bijkomend) medisch onderzoek te gelasten, zoals overigens blijkt uit § 6 van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt: "*De vaststelling [...] dat verzoeker overeenkomstig § 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld [...] of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming*", wat te meer geldt in onderhavig geval, nu uit het administratief dossier niet blijkt dat er zich tijdens het interview bij de DVZ problemen hebben voorgedaan en evenmin dat verzoekster niet in staat was haar relaas op een normale wijze uiteen te zetten. Zoals gesteld in de beschikking, kan uit het geheel van haar verklaringen tijdens haar derde beschermingsverzoek geenszins worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was om verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Uit een eenvoudige lezing van haar verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. In dit verband merkt de Raad voorts op dat iedere verzoeker om internationale bescherming tijdens interviews en gehoren in zekere mate aan stress wordt blootgesteld. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is om op de hem gestelde vragen coherente en volwaardige antwoorden te formuleren. Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview op de DVZ, zoals ook omstandig geduid in punt 10 van voormelde beschikking.
Verzoekster laat met haar betoog ter terechtzitting overigens na verder uit te werken op welke wijze zij niet in staat zou zijn geweest om haar rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan haar

verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke (andere) maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden. Verzoekster toont niet concreet aan op welke wijze haar stress haar zou hebben verhinderd om coherente en volledige verklaringen af te leggen of welke relevante elementen daardoor onbesproken zouden zijn gebleven.

De Raad voegt hier nog aan toe dat de voorgehouden beperkte mogelijkheden van verzoekster tot opvang en ondersteuning door een sociaal assistent, aangezien het thans haar derde beschermingsverzoek is, op zichzelf geen afdoende verklaring of verschoning vormt voor het ontbreken van medische en/of psychologische attesten ter staving van haar beweerde mentale problemen. Toegang tot medische en/of psychologische zorg is immers niet exclusief verbonden aan een verblijf in een opvangcentrum. Ook asielzoekers die niet in een dergelijk centrum verblijven, kunnen in principe beroep doen op eerstelijnszorg, ziekenhuizen, ngo's of andere hulporganisaties in België. Het gegeven dat men niet verblijft in een opvangstructuur verhindert dus niet dat men medische of psychologische hulp zoekt of verkrijgt, noch dat men daarvan bewijsstukken kan verkrijgen.

De bevindingen hierover in de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan de op haar rustende procedurele verplichtingen.

7.4. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk had gemaakt dat de familie L. haar zou viseren en dat zij hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat er voor haar bij eventuele problemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Kosovo ter beschikking zouden staan.
Verzoekster volhardt voorts in de problemen van haar familie met de familie L., maar legt in het kader van haar huidig tweede beschermingsverzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af. Haar uitleg ter zitting dat zij afhankelijk is van wat haar wordt meegedeeld door haar eigen familieleden neemt niet weg dat, zoals de commissaris-generaal terdege stelt, *"wat uw problemen betreft, u niets toe te voegen of aan te passen heeft en geen idee heeft of er sinds uw aankomst in België nieuwe gebeurtenissen te melden zijn"*. Verzoekster legde ook geen nieuwe bewijsstukken neer. De commissaris-generaal stelt daarom terdege: *"Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek geen nieuwe verklaringen aflegt, kan dus niets aan de eerder genomen beslissingen van het CGVS wijzigen."*

Verzoekster brengt ter zitting geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Zij wijst op het gegeven dat zij een jonge vrouw van Roma-origine is, waarvan zij stelt dat dit een bijkomende moeilijkheid uitmaakt indien zij in haar land van herkomst een beroep zou moeten doen op overheidsbescherming. Zoals geduid in punt 11 van voormelde beschikking, heeft de Raad zich hier in het kader van haar eerste beschermingsverzoek reeds over gebogen in arrest nr. 318 233 van 10 december 2024: *"[…] Waar zij verder nog verwijzen naar hun Roma-etniciteit, dient de Raad vast te stellen dat zij niet concretiseren, noch toelichten in welke mate of op welke wijze dit een invloed zou hebben op de bescherming die zij al dan niet zouden kunnen verkrijgen in Kosovo. In dit kader wijst de Raad erop dat uit de beschikbare algemene informatie blijkt dat, hoewel heel wat Roma op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad benadrukt hierbij dat het ontzeggen van bepaalde rechten of een discriminerende bejegening op zich niet voldoende is, maar de gevreesde problemen dermate systematische en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt om een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uit te kunnen maken. Uit de "COI Focus: Kosovo Algemene Situatie" van 5 december 2023 blijkt echter niet dat de eventuele problemen van discriminatie in Kosovo van die aard zijn en de intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te kunnen worden beschouwd.*
Het betoog van de verzoekende partijen is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande analyse, waarin terecht wordt vastgesteld dat er kan aangenomen worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in een ander daglicht te plaatsen."
Tevens werd in dit arrest het volgende bevestigd: *"Er kan tot slot nog op gewezen worden dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo anno 2023 als overwegend stabiel en kalm omschreven wordt. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Er kan al meerdere jaren niet meer gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.*

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet."

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die afbreuk doen aan deze vaststellingen. Het weze bovendien herhaald dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de familie L. haar zou viseren.

7.5. Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

8. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO